

SLÆGTS-NYT

FAMILIEMEDDELELSER
FOR STORGAARD-SLÆGTEN

Nr. 29

DECEMBER 1972

21. årgang

40 års jubilæum

Det er i 1973 40 år siden, vi havde den første slægtsfest. Det var såkaldte faster Lemme, der fostrede den tanke. Hun var en energisk og bestemt dame, som vi dog alle holdt af, men hvad hun først gik ind for, det skulle også helst gennemføres. Det frø, hun såede dengang, var der vel næppe nogen, der på daværende tidspunkt turde håbe, at det skulle leve i 40 år. Vi fik jo efterhånden slægtsarbejdet ind i mere faste rammer, særlig takket være Peder Nielsen, som var os en

uvurderlig støtte og bærende kraft. Vi fik først til april 1949 udsendt det første nr. af Slægts-Nyt, og siden er bladet udkommer så nogenlunde regelmæssigt.

Jeg vil gerne takke mine trofaste medarbejdere for den støtte og interesse, de har vist for sagen gennem de mange år. Tak til alle vore abonnenter. Det er mit håb, at der stadig må findes unge interesserede, der vil afløse vi ældre, som efterhånden må »spænde fra«.

Red

Oversigt

Så gik det første år som formand og kasserer. Jeg siger tak til udvalgets medlemmer for beredvillig og god hjælp i de forskellige forhold, der skal tages stilling til. Tak til Tonny for det store arbejde ved tilrettelæggelse af Slægts-Nyt.

Det var med nogen betænkelighed, jeg så på økonomien først på året, alting stiger stærkt, også trykning og udgivelse af Slægts-Nyt, det beløb sig til ialt kr. 900,00 - kan sikkert ikke gøres billigere. Bekymringer skal tages på forskud for at være helt sikker på dem. Økonomien er lige så god som på samme tid sidste år - takket være de mange gode bidrag fra jer. Tak for de mange hilsener bag på girokortene, det varmer.

Johs.

Kontingent

Desværre må vi gå over til at opkræve kontingent hver gang - mindst 4 kr. - som venligst bedes sendt på vedlagte giroblanket til:

Giro 7 40 22,
Johannes Nielsen, »Hinge Storgaard«,
Hinge, 8620 Kjellerup.

Glædelig jul

og et godt nytår ønsker vi hele
Storgaard-slægten.

Avisudvalget.

Dødsfald

Slægtsbog, side 101.

Min kære onkel, Peter Storgaard, døde den 17. september 1972 og blev begravet den 21. september herude på Linde kirkegård. For godt et år siden døde onkel Kristian, som også blev begravet herude, og nu hviler tre brødre i samme gravsted, onkel Anders, onkel Peter og onkel Kristian. Mor, far, bedstemor og bedstefar hviler i et andet gravsted på Linde kirkegård. Onkel Peter blev jo den ældste af denne søskendeflok, men han var åndsfrisk næsten til det sidste og var levende optaget af, hvad der skete både udadtil og indadtil, og en samtale med onkel var altid berigende. Når jeg sidder og kigger i Slægtsbogen, står der et sted om de gamle, at de stræbte efter at leve deres liv til Guds ære; jeg tror, det kan siges om onkel Peter, at det også var det, han gerne ville prøve at leve op til på sin stiltfærdige måde. Vi sørger ikke, vi under dem hvilen, men vi savner onkel Peter, mor og de andre kære, gamle onkler, som ikke er mere. Vi tænker på dem i taknemmelighed. Æret være deres minde. *Ruth.*

* * *

Den 5. november 1972 døde forhenværende tømrermester Jens Peter Storgaard på Grauballe hvilehjem. Stille og roligt forlod han os, og sådan føltes det helt naturligt og helt i tråd med hans sædvanlige sindige og stoute færd gennem 89 år.

En høj alder og på det tidspunkt slægtens ældste.

Vi, der var nærværende, tænkte sikkert ikke i øjeblikket meget på fremtiden, men havde nok hver for sig tanker kort eller langt tilbage i fortiden med jævne stop ved kære minder - episoder, der på en særlig stærk eller smuk måde havde fæstnet sig i sindene. Alle anede, at der med hans bortgang også var sat et punktum for et interval i vor tilværelse.

Begravelsen foregik med stor deltagelse af familie og venner fra Hinge kirke den 8. november 1972.

Han blev stedt til hvile i familiegravstedet på Hinge kirkegård og er således igen tilbage i sognet og meget nær det sted, hvor han var født og opvokset, nemlig Hinge Storgaard.

Næsten hele sin levetid opholdt han sig i sognet, idet han i en ret ung alder etablerede sig som tømrermester i Nørskovlund.

Som håndværksmester skabte han sig ved sin absolutte ærlighed og rolige fremfærd ubetinget respekt i kundekredsen, og det blev ligeledes til en stor vennekreds gennem årene. I 1947 overdrog han tømrerforretningen til svigersønnen, Chr. Madsen, der har fortsat i samme solide spor.

Jens Peter Storgaard var gennem en lang årrække vurderingsformand for »Den almindelige brandforsikring for landbygninger«. Her udover deltog han ikke i noget offentligt hverv, han var helt ud hjemmets mand og tog ikke gerne ordet i større forsamlinger. I hjemmet så det anderledes ud. Han var nemlig en god fortæller, han fortalte gerne og som oftest med megen lune.

Ret hurtigt efter, at han i 1968 var blevet alene, kom han på Grauballe hvilehjem, hvor han befandt sig godt. Selv om det var meget hyggeligt at besøge ham på hjemmet, så er det vel helt naturligt hjemmet i Nørskovlund, der markerer sig stærkest i vor erindring. Nok aller stærkest da Amalie også levede, og hvor de på en smuk og harmonisk måde var centrum i det hjem, hvor syv børn voksede op. Et hjem, der nok ikke

formåede at medgive disse syv alt, hvad de kunne pege på - måske nærmest tværtimod.

Håndværk dengang var jo ikke det erhverv, der kastede mest af sig, og tiderne var just ikke de bedste. Måske var Jens Peter heller ikke så emsig med at få regningerne sendt frem? Det være ikke dermed sagt, at børneflokken gik tomhændet hjemmefra. Disse to kære mennesker formåede nemlig i skøn forening at skabe et hjem, hvor tryghed og kærlighed afgjort var dominansen. En god arv, som det nu må være vor lod at give videre til næste slægtled.

Uanset om dette nu må lykkes for os, godt eller mindre godt, så skylder vi, der var nærmest knyttet til hjemmet, disse to - Amalie og Jens Peter - en varm tak for al den godhed, vi har mødt hos dem, og vi kan helhjertet give udtryk for et »Æret være deres minde«.

E. Madsen.

Storgaard-slægtens ældste medlem, Jens Peter Storgaard, døde søndag den 5. november og blev begravet på Hinge kirkegård onsdag den 8. november.

Onkel var den yngste af den børneflok, der voksede op på Hinge Storgaard, og han blev den ældste, idet han i april 1973 kunne være fyldt 90 år.

Så vidt jeg véd, har han tilbragt hele sin tid i Hinge, bortset fra soldatertiden og de sidste par år, hvor han nød en god pleje på Grauballe hvilehjem.

Han valgte at lade sig uddanne som håndværker, og der er næppe det hjem i Hinge, som han ikke har sat sit præg på i kraft af sit erhverv. »Vi må have bud efter »æ snejker«», lød det, og så var der tale om onkel. I øvrigt nåede hans ry også udenfor sognets grænser. Solidt arbejde, rimelige priser karakteriserede ham. Der stod respekt om ham.

I sine unge år var han leder af sognets gymnastik, og han forstod at føre sine unge gymnaster frem, så der stod respekt om hans arbejde, ikke mindst ved kredsstævnerne.

Frem for alt var han slægtstro som få. Hvad han ikke vidste om Storgaard-slægten er ikke værd at vide. Dette gav sig udslag i, at han var en af initiativtagerne til det første slægtsstævne i 1933. Utrættelig var han, når det gjaldt om at indsamle oplysninger for at supplere slægtsbogen. For dette arbejde er vi ham stor tak skyldig.

Når jeg nu tænker tilbage på min gamle onkel, tænker jeg på ham som et menneske, der altid havde tid til at lytte, og som på sin stiltfærdige og lune måde kunne fortælle om slægten, om fortiden, om morsomme historier fra det gamle Hinge. Han var i sandhed en lun fortæller.

Hans bortgang er et stort tab for Storgaard-slægten, og vi vil savne ham stærkt. Vi, der står tilbage, bøjer hovedet i taknemmelighed for hans - og forøvrigt også for tante Amalie's - virke iblandt os.

Bjarne Madsen.

Jordefærd

8. nov. begravedes på Hinge kirkegård fhv. tømrer Jens Peter Storgaard, Nørskovlund. Et stort følge deltog i sørgehøjtideligheden. Hinge kirke var smukt pyntet, og langs midtergangen lå mange kranse, hvoraf flere signerede.

Efter salmen »At sige verden ret farvel«, talte pastor Bjerre Hansen, Hinge, ud fra ordet i 1. Korinthierbrev,

kapitel 15, vers 20: »Men nu er Kristus oprejst fra de døde som førstegrøde af de hensovede«.

Pastor Bjerre Hansen sagde, at Jens Peter Storgaard som tømrer kom i berøring med mange mennesker. Han udførte sit arbejde godt og var vellidt for sit stille og rolige væsen.

Efter salmerne »Den store hvide flok« og »Kirkeklokker mellem ædle malm« , førtes båren til graven. Efter jordpåkastelsen takkede en svigersøn, arkitekt Ejvind Madsen, Silkeborg, for deltagelsen og indbød til mindesammenkomst i Nørskovlund forsamlingshus. Her blev Jens Peter Storgaard mindet af lektor Bjarne Madsen, Silkeborg, gdr. Johs. Nielsen, Hinge Storgård, forstander Thormann, Grauballe hvilehjem, og Tonny Storgaard, Løgstrup. Til sidst takkede svigersønnen, tømrermester Chr. Madsen, Nørskovlund.

Fødsler

Slægtsbog, side 53, III. H. 1.

Lone og Jørgen Lund, en søn, Søren Lund, f. d. 7. august 1970.

Slægtsbog, side 53, III. H. 2.

Gerda og Frank Thrane Larsen, en datter, Mariane Thrane Larsen, f. 29. september 1971.

Slægtsbog, side 53, III. H. 3.

Elisabeth og Carsten Lund, en søn, Morten Lund, f. d. 24. august 1971.

Slægtsbog, side 65, II. B. 3a.

Karen Margrethe og Bent Storgaard, en datter, Rikke Storgaard, f. d. 8. december 1971.

Slægtsbog, side 65, II. B. 3b.

Ellen og Frode Hjort, en søn, Peter Storgaard Hjort, f. d. 12. marts 1971.

Slægtsbog, side 57, VI. A. 6.

Annalise og Jørgen Blomsterberg, en datter, Pia Blomsterberg, f. d. 28. august 1972.

Slægtsbog, side 55, IV. E. 2.

Kirsten og Jan Schmidt, en datter, Mette Schmidt, f. d. 10. august 1970, og en datter Louise Schmidt, f. d. 7. april 1972.

Slægtsbog, side 50, II. B. 1a.

Jette og Torben Jensen, en søn, Dennis Laugaard Jensen, f. d. 7. november 1971.

Slægtsbog, side 52, III. E. 3a.

Hanne og Frans Kappel øvre, en søn, Anders Kappel Øvre, f. d. 20. december 1971.

Slægtsbog, side 55.

Annie og Per Clausen, Randers, en datter, Githa Leth Clausen, f. d. 1. august 1972.

Bryllup

Slægtsbog, side 50, II. B. 1a.

Jette Nielsen, Hammel, gift d. 17. april 1971 med eks-pedient Torben Jensen, søn af overmontør Hans Jensen, Hammel.

Slægtsbog, side 78, II. E. 6.

Jesper Gun Johansen, gift med Doris Dahl d. 28. oktober 1972, f. d. 17. juli 1952, datter af Ejner Dahl, Maa-sing, Vinderslev sogn.

Slægtsbog, side 55, IV. D. 4.

Ingelise Kirkegaard, gift d. 14. juli 1972 med Jens Olaf Knudsen, f. d. 22. august 1949, søn af Ejner Knudsen, Bjerringbro.

Slægtsbog, side 56, VI. A. 1.

Preben Storgaard Jensen, gift d. 19. december 1970 med Ulla Christensen. Kontorassistent, f. d. 29. september 1940, datter af forvalter Peter Christensen.

Slægtsbog, side 65, II. B. 3b.

Frede Storgaard Hjort, gift d. 16. januar 1971 med Ellen Gødvad, f. d. 29. november 1949 i Vinderslev. Bopæl: Lyngbygade 17, Silkeborg.

Slægtsbog, side 53, III. H. 1.

Seminarielærer Jørgen Lund, gift med Lone Madsen d.?

Slægtsbog, side 53, III. H. 2.

Ingeniør Frank Trane Larsen, gift med Gerda Lund d.?

Slægtsbog, side 53, III. H. 3.

Lærer Carsten Lund, gift d. 18. juli 1970 med Elisabet Helbo, datter af gdr. Aksel Helbo, Boeslum ved Ebeltoft.

Slægtsbog, side 83, I. D. 1b.

Karin Storgaard Pedersen, gift d. 1. juli 1972 med Ulrik Winther, f. d. 27. marts 1948, søn af blikkenslægermester Svend Aage Winther, Bjerringbro.

Slægtsbog, side 52, III. E. 3.

Hanne Storgaard Madsen, tandlæge, gift d. 22. februar 1969 med cand. scient. Frans Kappel Øvre, f. 3. september 1945, søn af kunstmaler Kappel Øvre, Handrup.

Sølvbryllup

Slægtsbog, side 68.

Else og Harald Storgaard, Højbjerg ved Aarhus, d. 14. november 1973.

Runde år

Nielsine Michaelsen, Vejle, 25. september, 80 år.

Chr. Stenholt, Ikast, 2. oktober, 70 år.

Hanne Madsen, Silkeborg, 16. juli, 60 år.

Magda Nielsen, Kjellerup, 17. januar, 60 år.

N. Fritz, Herning, 28. juni, 70 år.

Egon Storgaard, Levring, 11. april, 60 år.

Marie Nielsen, Silkeborg, 8. april, 60 år.

Knud Storgaard, København, 23. januar, 50 år.

Gyntelberg Abel Storgaard, Aalborg, 6. marts, 80 år.

Ingrid Storgaard, 1. november, 60 år.

Andreas V. Nielsen, Taul, 4. juli, 70 år.

Rudolf Nielsen, Hjorthede, 2. august, 65 år.

Ida Henriksen, Lunden, 16. december, 50 år.

Hans Pallesen Buchretiz, Silkeborg, 27. nov., 65 år.

Maren Rasmussen, Brårup, 8. december 70 år.

Ane Bolene Storgaard, Grønæk, 15. februar, 65 år.

Jens Kasper Storgaard, Ans, 9. oktober, 65 år.

Else Marie Frandsen, Ans, 17. november, 60 år.

Elisabeth Storgaard, Aarhus, 21. november, 60 år.

Harriet Olesen, Aarhus, 31. januar, 65 år.

Anders Nielsen, Åbyhøj, 16. februar, 65 år.

Fritze Marie Nielsen, Åbyhøj, 4. februar, 65 år.

Erik Petersen, København, 31. marts, 60 år.

Marie Birgitte Hald, Horsens, 4. august, 70 år.

Anker Jakobsen, Linde, 3. juni, 60 år.

Marie Elfrida Bitsch, Vejle, 23. april, 75 år.

Inga Bitsch, København, 25. januar, 50 år.

Anna Bitsch, 9. april, 50 år.

Marius Bitsch, Silkeborg, 27. juni, 70 år.

Jakob Peter Jørgensen, Ulsted, 28. oktober, 60 år.

Ernst Nielsen, 27. februar, 60 år.

Johanne Andersen, Nørskovlund, 19. januar, 50 år.

Kristine Nielsen, Skærup, 12. november, 60 år.

Magny Storgaard, Aarhus, 19. januar, 70 år.

Australien

Tirsdag den 4. oktober

En ny og lysere dag oprandt med frisk vind og dejlig solskin. Sikken travlhed ombord i dag. Passagererne har travlt med at slæbe bagage fra bagagerum og op på promenadedækket. Der hober sig hele bjerge af bagage op.

Med hvilke følelser går de forskellige passagerer i land? Mest spændende er det selvfølgelig for de mange emigranter. Hvad vil fremtiden bringe for dem?

I morgen kl. 11 skulle vi være i Melbourne. Jeg glemte at fortælle, at vi på udflugten i Perth ikke så et eneste langhåret mandfolk. Jeg tror, vi har fem af dem ombord. Derimod så vi adskillige plysklippede mænd.

Det er tiltagende blæst - skumsprøjt står ind på promenadedækket, men båden ligger dog roligt i søen, udover en jævn vuggen. Der var dog en overgang ved midnatstide, hvor det gyngede ret slemt. Så længe man ligger eller sidder, mærker man ikke noget. Men da jeg intetanende rejste mig for at gå ned, havde det nær slået mig omkuld. Det er ikke let at afgøre på sådan en tid, om folk er berusede, for alle går, som om de havde en bønmand på. Iøvrigt har jeg på hele turen ikke set een eneste beruset person, om end der bliver drukket meget. Tiden skal jo gå med noget.

Poul glædede sig til, at han skulle i land i morgen. Jeg tog i øvrigt afsked med Poul og svenskeren i aften, vi vidste jo ikke, om vi sås i morgen, eller hvornår de gik fra borde.

Onsdag den 5. oktober

Kl. 6 stod jeg op - en stor dag var i vente. Det var jo spændende at se, når vi sejlede ind til Melbourne. Det er jo hovedstaden i Australien - troede jeg da. Jeg fik siden at vide, at det var noget helt andet. Der var nemlig sket det, at Sydney efterhånden var blevet større end Melbourne, og så gjorde beboerne her krav, på, at Sydney nu skulle være hovedstad. Der opstod nu en heftig strid om spørgsmålet. Melbourne ville jo ikke uden videre give sine gamle hovedstadsrettigheder fra sig. Det resulterede så i et kompromis. Man opførte en helt nyt tip-top moderne hovedstad, Canberra, midt mellem de to byer. Derfor har Australien nu verdens mest moderne hovedstad.

Da jeg kom op på dækket kl. 7,30, lå vi nær inde ved havnen og ventede på lodsbåd, og hvem véd hvad. Man ser straks, at det er en by af format. Sikke de tårne og spir og skyskrabere, og så strækker den sig så langt, øjet når. Kl. 8 var skibet i havn. Skibet blev nu som en stor kæmpemyretue. Det tog ca. timer at få de rejsende hertil fra borde. De blev inddelt i nr. hold og måtte så forlade skibet i nr. hold efterhånden, som de blev kaldt frem og tolderne kunne ekspedere dem.

Jeg stod og så på, hvordan bagagen kom ned. Der var sat en sliske til båden, og her gled bagagen ned ad som nogen kælke. Den nederste blev torpederet

med et ordentligt knald. Der skal stærke kufferter til. Jeg forstår godt, at grammofonpladerne, som vi i sin tid sendte til Australien, var knust, da de modtog dem. Hvad kan holde til den medfart?

Jeg fik taget en sidste afsked med Poul og svenskeren i dag.

Jeg kom ud for under rejsetummelen, at jeg lagde mærke til en mand på min alder. Han sad og krøb sammen på et trappetrin - det var tydeligt, at han var syg. Hvad skulle jeg gøre? jeg kunne jo ikke tale med ham. Så kom to af mine bordfæller forbi - jeg gjorde dem opmærksom på manden. De snakkede så med den syge, og een af dem hentede et glas vand til ham og hentede dernæst en læge. Lidt efter kom en læge og en sygeplejerske. De hjalp den syge ud på dækket og fik ham anbragt i en liggestol. En times tid senere så jeg, at de stadig var hos ham. Det var trist at komme sådan til Australien. Midt under tummelen kom der en regnbyge. Om eftermiddagen blev der det mest strålende solskinsvejr. Pokkers at man ikke kan gå sammen med nogle om at leje en taxa og køre rundt og se på byen - udelukket.

I middags manglede nok ca. de ni tiendedele af pensionærerne. Vi får ikke engang the i eftermiddag - baren er også lukket, så det er en rigtig kedelig dag. Der er langt op til den egentlige by. jeg kan ikke lide at tage alene op i byen, når jeg ingen kan tale med.

Ingen fugle her? Jo, jo, det er der da - her er de fleste måger, vi endnu har set i en havn her nedad, men derfor er det da ingenting mod, hvad vi ser i en dansk havn. Endelig ser jeg 2 sorte ænder, de ligner vore sortænder, men det er stadig småt med variationer.

Vi skal vist først afsejle herfra i morgen - det er en drøj ventetid. Jeg har ikke mere at læse i - godt, at vi er så langt. Det er ikke let at blive fortrolig med, at solen står i nord om middagen, men endnu står solen da op i øst og går ned i vest.

I aften skal vi til en forandring spise til aften kl. 19. Ingen biograf i aften - det bliver en lang aften. Solen ned 18,22. »Ser sort det ud og mørk i hver en krog« så skulle det blive den aften, der gik allerbedst - sådan kan det gå. Baren var igen åbnet om aftenen. Jeg går nu en runde gennem hele baren, nærmest for at se de nye passagerer, der er kommet ombord.

Jeg passerer her et bord, hvorved sad 2 ældre mænd og en dito kone. Den ene mand vinkede da efter mig og siger: »Vær's go' og tag plads,« og siger så »God aften og velkommen.« »God aften og tak,« sagde jeg glad, idet jeg hilste på dem alle tre. »Er du dansker?« spørger jeg. »Nej, jeg er nordmand, men bor på Ny Zealand.« Konen var hans, og hun var englænder. Den anden mand var australier og skulle til Sydney. De ville ha' mig med til at spille kort. Vi spillede noget, der hed kinesisk kabale og fik en god passiar til, så det blev en hyggelig aften.

(Fortsættes).

Tonny.

Ansvarshavende redaktør: Antonny Storgaard, »Solhøj« Skivevej 158, 8831 Løgstrup. Tryk: Vejle ny Bogtrykkeri.